

Sfântul Arhidiacon Ștefan

Sfântul Ștefan era iudeu de neam, din semintia lui Avraam. Marindu-se numărul creștinilor după întemeierea Bisericii și crescând numărul cererilor pentru diverse slujiri ale Apostolilor, au fost aleși din cadrul comunității, șapte barbati "plini de Duh Sfânt și de înțelepciune".

Aceștia aveau menirea să slujească atât în cadrul slujbelor religioase cât și să supravegheze buna orânduială la mesele comune. Primul dintre aceștia a fost Ștefan, iar ceilalți șase sunt: Filip, Prohor, Nicanor, Timon, Parmena și Nicolae. Rolul lor în Biserica primară depășea cu mult rolul pe care îl aveau diaconii în zilele noastre.

Ei predicau cuvântul Evangheliei, botezau și ajutau la desfășurarea cultului aparținând organelor de conducere ale Bisericii din Ierusalim.

Sfântul Ștefan cunoștea foarte bine Scriptura și propovăduia cu multă putere pe Hristos. Saducheeii și fariseii au pus niște barbati să spună că L-au auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise și a lui Dumnezeu. În vremea aceea, blasfemia era pedepsită cu moartea.

Ajuns în fața sinedrului, i-a înfruntat pe judecători, iar aceștia au cerut ca Ștefan să fie ucis cu pietre. În acele momente, Sfântul Ștefan a avut o viziune în care l-a văzut pe Hristos „stând de-a dreapta lui Dumnezeu. Și a zis: Iată vad cerurile

deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu.” (Faptele Apostolilor)

Pentru că exista obiceiul ca cei omorâți cu pietre să nu fie înmormântați în cavoul familiei, se crede că a fost pus în mormântul unui creștin. Moaștele sale au fost descoperite în anul 415. Sfântul Apostol Ștefan, cel dintâi martir al Bisericii lui Hristos, este primul model de jertfă creștină pentru toți.

Drăcuirea - închinarea lucrurilor celui viclean

(Continuare din pagina 5)

Fiecare lucru din viața noastră este un dar, el putându-se întoarce înapoi Daruitorului, adică lui Dumnezeu, de la care avem "toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit", sau diavolului, celui care nu ne dă nimic, ba încă și mai mult, ne ia cât poate de mult din viața și din lucruri, el fiind "tatal minciunii", al hotiei și al distrugerii. Lucrurile "drăcuite" sunt lucruri închinare diavolului, adică instrăinate de la adevăratul lor Proprietar, cât și de la cei în grijă cărora ele au fost date.

În limba ebraică, "satan" înseamnă "cel ce s-a răzvrătit" sau "cel ce dezbină". În limba greacă, "diavol" înseamnă același lucru, dar și "cel care paraste". În limba română, cea mai folosită denumire a celui rău vine de la cuvântul "draco", "dragon", care trimite la "balaurul cel de demult", adică la "sarpele" care a înșelat-o pe Eva. Astăzi, cel mai folosit cuvânt pentru a-l desemna pe cel viclean este cel de "drac", cuvânt inexistent în Sfânta Scriptură.

În evlavie poporul roman, credincioșii spun că numele diavolului nu e bine să-l pomenesti, căci îndată îți se arată, ca și când l-ai fi chemat. "Dacă în trecut taranul se teme să-i rostască numele, astăzi am ajuns să-i spunem celui de lângă noi, atunci când face lucruri ieșite din comun, că este "dat dracului" sau "al dracului". (Adrian Cocosila)

Din teamă de a-i rosti numele, creștinul întrebându-l pe Dumnezeu câte un nume metaforic (viclean, rău), spre a evita rostirea numelui lui adevărat. "Nu dai loc diavolului. (...) din gura voastră să nu iasă nici un cuvânt rău, ci numai ce este bun, spre zidirea cea de trebuință, ca să dea har celor ce ascultă." (Efeseni 4, 4) Cuvântul acesta ne îndeamnă să nu vorbim rău, să nu jignim, deci cu atât mai mult să "nu drăcuim".

"Stăți împotriva diavolului și el va fugi de la voi. Apropiati-vă de Dumnezeu și Se va apropia și El de voi." (Iacov 4, 7-8) Cât de minunate sunt cuvintele Sfintei Scripturi! A sta împotriva celui viclean se face începând prin a nu îi mai pomeni niciodată numele sub formă de invocare și chemare. Putem spune "fereste-te de cel viclean" sau "diavolul răcneste ca un leu", însă nu putem "drăcu" pe aproapele sau lucrurile din jurul nostru.

Drăcuirea oricând și a oricărui lucru atrage numai chin și tensiune sufletească, atât în lumea aceasta, cât și în cea veșnică. Împaratul David profeteste răsplata celor care vorbesc rău și care slujesc mai mult diavolului, decât lui Dumnezeu, "drăcuind" și închinând toate lucrurile celui viclean: "Pus-au împotriva mea rele în loc de bune și ura în locul iubirii mele. Pune peste dansul pe cel păcatos și diavolul să stea de-a dreapta lui." (Psalm 108, 4-5) Cu adevărat, diavolul stă lângă cel care "drăcuie", căci doar îl cheamă și se uneste cu numele lui cel rău.

Creștinul face sfestanie în casa, spre sfintire, iar necreștinul își "drăcuie" casa, fie că e prea mică, fie că s-a stricat ceva la ea. Urmarea cuvântului fiecăruia este firească: casa creștinului este odihnitoare, chiar în pofda anumitor lipsuri, în vreme ce casa necreștinului este tulburătoare, ca urmare a chemării în ea a "diavolului", caruia i-a fost "închinată".

Când un om "drăcuie" neîncetat un lucru, cum să mai fie bun acel lucru ?!

Închinarea tuturor lucrurilor celui viclean atrage după sine distrugerea a toate. Lucrurile "drăcuite" sunt lucruri închinare diavolului, adică instrăinate de la adevăratul lor Proprietar, cât și de la cei în grijă cărora ele au fost date.

În încheiere, amintesc o întâmplare din viața Sfântului Irodion de la Mănăstirea Lainici (+900). Cuviosul Arhimandrit Irodion Ionescu, stareț al Mănăstirii Lainici, din județul Gorj, a fost duhovnicul Sfântului Calinic de la Cernica. Trupul lui Irodion a fost găsit în chip minunat, din randuiala dumnezeiască, el fiind astăzi propus canonizării.

Odată, o femeie i-a adus parintelui, după obicei, un vas cu lapte, de la capra ei.

Iar cuviosul parinte Irodion i-a răspuns:

- Nu primește laptele, că nu este de la capra ta !

- Ba nu, parinte - a zis femeia -, de la capra mea este.

- Dar n-ai dat-o ieri diavolului ? Cum să primești, că nu mai este capra ta !

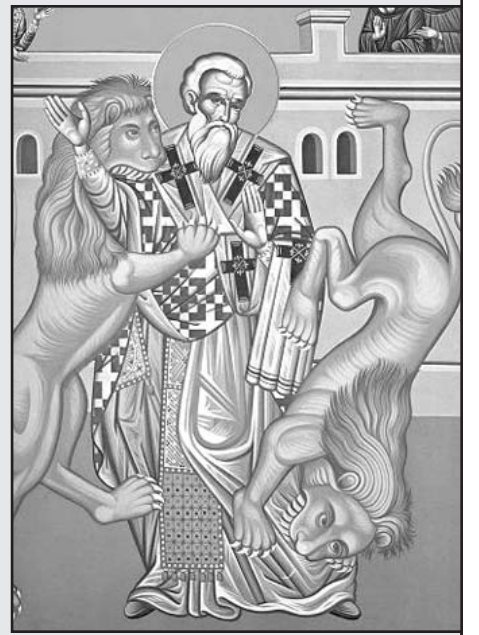
Deci, vădită fiind femeia, și-a marturisit păcatul și, luând binecuvântare, din ziua aceea nu a mai drăcut.

Teodor Danalache

Sfântul Mucenic Ignatie Teoforul

Sfântul Ignatie Teoforul (35-107) - se crede că a fost sirian de origine și că, înainte de convertirea sa la creștinism, ar fi fost pagan și mare persecutor al creștinilor. Potrivit tradiției, Ignatie a fost episcop de Antiohia. A suferit moarte martirică la Roma, în timpul domniei împăratului Traian (98-117). A fost arestat, împreună cu alți creștini, în timpul persecuției din Antiohia și pedepsit cu moartea prin aruncare la fiare în amfiteatrul de la Roma. A luptat împotriva celor care susțineau că Hristos a avut un trup aparent: „Fiti, prin urmare, surzi când vi se vorbește de altceva decât de Iisus Hristos, Cel din semintia lui David, Fiul al Mariei, Cel Care cu adevărat S-a născut, a mâncat și a baut, Care cu adevărat a fost prigonitor în timpul lui Pilat din Pont, Care cu adevărat a fost răstignit și a murit în vazul celor cerești, al celor pământeni și al celor dedesubt, Care cu adevărat a înviat din morți” (Către Traliani, IX, 1). A predicat neîncetat unirea în jurul episcopului, înconjurat de prezbiteri: „Aveți grijă să nu luați parte decât la o singură Euharistie; căci nu există decât un singur trup, Domnul nostru Iisus Hristos, și un singur potir spre unirea cu sangele Sau; un singur jertfelnic, după cum un singur episcop cu preoții și diaconii, împreună cu mine slujitori”.

Partecile din moaștele sale se află în Catedrala episcopală din Galați, la Schitul Darvari din Capitală și la Mănăstirea Tismana.

Despre Post - din Omiliile Sf. Ioan Gură de Aur

Postul potolește trupul, înfrinează poftele nesaturate, curățește și intraripează sufletul și-l ușurează. Să nu suferim în zădar osteneala postului și să pierdem și plata lui, că se poate să ducem și osteneala postului și să nu luăm nici plata lui. Cum ? Când de bucate ne departăm, dar de păcate nu ne lepadăm. Când carne nu mâncăm, dar mâncăm casele saracilor. Când nu ne îmbatăm cu vin, ci cu pofta cea rea. Când toată ziua stăm nemâncați, dar o petrecem în privești desfrânate. Iată osteneala postului, dar plata lui nicaieri. Ce folos ai dacă postind mergi la priveștile faradelegii, intri în școala desfrânării și în gimnaziul cel slobod al inversării și stai pe scaunul pierzătorilor? Căci cinstea postului stă nu întru înfrânarea de la mâncare, ci întru înfrânarea de la păcate, iar cine margineste postul sau numai la a nu mânca, acela necinstește postul mai mult. Tu postești! Bine, dar arată-mi această prin fapte ! Prin ce fapte ? - întrebi tu. Iată: când vezi un sarac, fie-ți mila de dansul; când vezi un vrăjmas, împacă-te cu dansul. De vezi pe aproapele tău norocit, nu-l pizmui. Ține ochii tăi în frau, ca să nu arunce priviri poflitoare și necurate. Nu numai gura ta trebuie să postească, ci încă și ochii și urechile, picioarele și mainile și toate membrele trupului tău. Mainile tale să postească ramanând curate de averea cea nedreaptă și de lăcomia castigului. Picioarele tale trebuie să postească, nemergând la desfătările cele necuviincioase. Ochii trebuie să postească neuitându-se cu pofta și cu aprindere. Privirea este mâncarea ochilor. Dacă privirea este neiertată, păcatoasă, vatămă postul, ducând tot sufletul la pierdere. Ar fi cea mai mare nebulie a opri gurii chiar mâncarea cea învoită, iara ochiului, dimpotrivă, a-i îngădui privirea cea păcatoasă. Tu te înfranezi de carne. Bine. Dar nu-ți lăsa nici ochii a căuta la pofta carni, încă și urechile tale trebuie să postească. Dar postul urechii stă în a nu asculta clevetirile și vorbele cele rele asupra cuiva. Căci se zice în Sfânta Scriptură: „Să nu asculti vorbele cele mincinoase” (Ies. 23, 1). încă și gura trebuie să postească, înfrânându-se de la vorbele cele de rusine și de injurături sau sudalme; căci ce ar folosi, dacă noi nu mâncăm carnea dobitoacelor, dar ca niște fiare salbatice sfăsiem numele cel bun al fratilor noștri ?